

DEBAT

Kvalitet eller kvantitet

12. febr. refererer Ville en undersøgelse, der viste at nok publicerede kvinder færre forskningsrapporter end mænd, men de blev til gengæld citeret oftere. Overskriften var imidlertid ikke: Kvindelige forskere citeres oftere – men det sædvanlige: Mandlige osv. Kvinderne kunne man så finde i teksten, om man nu læste mere end den skæve overskrift! Helga Berg, pensioneret læge

Succes for Blair i spørgsmålet om Nordirland

Midt i en af sine karrieres største kriser kommer det afgørende politiske gennembrud i Nordirland særdeles belejligt for Tony Blair

INTERNATIONALT
af Peter Kyhl Olesen

Den politiske situation for Tony Blair, snart forhenværende premierminister i Storbritannien, må på diplomatisk vis karakteriseres som værende helt ad helvede til. Nyeste bommert i den lange række af bomberter, der igennem det sidste års tid i alvorlig grad har gjort Blairs slipseknude strammere, end den var i forvejen, indtraf i slutningen af januar, hvor hans nærmeste rådgiver David Levy og spindoktor Ruth Turner først blev anholdt som følge af en bestikkelses-sag og senere tiltalt for at have løjet overfor politiet. Men hvad værre var: Politiet havde andet steds opsnappet sagens akter med Blairs håndskrift, hvilket dermed trækker den britiske førstemand direkte ind i anklagerens spotlight.

Den uhyre kompromitterede sag for Blair, der gennem sin politikerkarriere ellers har iscenesat sig selv som en notorisk bekæmper af korruption og kriminalitet, tog form sidste år, hvor det kom frem, at rigmænd havde spytet omkring 18 millioner pund

i Labours åbenbart slunkne valgkampagnekasse forud for 2005 – valget. Som tak for disse donationer blev rigmændene, heriblandt Levy, fluks indstillet til ridderkors og sæde i overhuset.

Da sagen kom frem, vakte det stor opstandelse og adels-titlerne blev suspenderet med henvisning til en lov fra 1926, der påpeger, at det er forbudt at uddele adelstitler til gengæld for penge. Som en lille ubetydelig parentes, viste det sig endvidere, at ingen i Labour på nær Levy, Turner og fremgår det nu – Blair, vidste noget som helst om kapitaltilførslen.

Blair presset

Selvom Tonys taburet derfor i disse uger må siges at være rødglødende, ser der i skrivende stund ikke ud til, at han vil komme til at få splinter i bagdelen af at sidde på anklagebænken. Alligevel behøves man ikke at være spindoktor hos de konservative for at konstatere, at Blair er presset som aldrig før. Presset af at usædvanligt mange mener, at han efter ti år på posten er

stagneret, mangler visioner og politisk handlekraft, fordi han står med den ene fod på vej ud af døren på Downing Street 10. Presset af de for Labour historisk laveste meningsmålinger i tyve år. Presset af mere og mere synlige problemer i forbindelse med den britiske krigsindsats i Irak og presset af en massiv hård kritik – i særdeleshed fra egne rækker – over, at han ikke kan få sig taget sammen til at få bestilt flyttevognen. Men hvad her uden tvivl er det mest blamerende; Blair er i den grad presset på sin troværdighed, hæder og ære efter, at det er kommet frem, at hans kruseduller altså var at finde i det sprængfarlige materiale.

Fortrængt i den offentlige virak om Blairs person her og nu er, at han for snart to år siden dels vandt sin tredje periode som premierminister, dels fik de olympiske lege til London i 2012, og qua London – terroren 7. juli fik en uventet chance for at træde i karakter som statsmand.

Men det er yesterdays news. Her i den ellefte time ser det ud til, at Blair alligevel reddes med skindet på næsen. På ironisk vis kommer redningen fra Storbritanniens problembarn nummer et,

Nordirland. I den sidste weekend i januar skete nemlig det, som folk med kendskab til den notorisk skrantende fredproces end ikke havde turdet drømme om: 2000 delegerede fra det katolske parti Sinn Féin, der er den Irske Republikanske Hærs (IRA) politiske arm, besluttede at støtte det pro-britiske nordirske politiske parti PSNI.

Det yderligtgående protestantiske unionistparti DUP har erklæret, at netop denne tilslutning er essentiel, for at de vil deltage i en magtdeling mellem de to partier. Netop en regional regering var sammen med kravet om magtdeling mellem katolske og protestantiske politikere en af hjørnestenene i The Good Friday Agreement (Langfredagsaftalen, red.) fra 1998, hvor 30 års borgerkrigs-lignende tilstande mellem de befolkningsgrupper blev bragt til ophør. Men i praksis har det været mere end almindelig umuligt at få implementeret de ellers så gode tanker, som Langfredagsaftalen er eksponent for. Af den grund har den nordirske lokalregering været suspenderet. Det har i praksis betydet, at Nordirland fra det tidspunkt har været under direk-

te styre af London. Dette at beslutningerne har været truffet så langt væk fra åstedet, har på ingen måde haft en særlig konstruktiv virkning på den nordirske befolkningsfølelse af, at 'vi også har noget at sige'. For ingen voksne udeboende sønner bryder sig om, at mor skal diktere, hvad de skal tænke og tro. Men Sinn Féins uventede udmelding ser nu ud til at fjerne en af de største forhindringer for at genetablere en lokal regering i den britiske provins. Som situationen er nu, kan nordirerne derfor langt om længe gå til valg i starten af marts, og lokalregeringen kan åbne senere på måneden.

John Major i vigtig rolle

Det afgørende gennembrud er blevet modtaget med glæde af Tony Blair, der siden han overtog premierministerposten fra den konservative John Major har spillet en vigtig rolle, været ihærdig og determineret i forsøget på at få løst 'det irske spørgsmål'. Og det har mildest talt ikke været den nemmeste opgave. Sammen med sin irske kollega Bertie Ahern og de moderate nordirske politikere har Blair været vidner til, at ekstremisterne på begge sider i lang tid har formået at sætte en effek-

tiv bremse for en udvikling mod sameksistens. Men efter utallige gennembrud – og dertil hørende sammenbrud, ser det nu endelig ud til, at Ian Paisleys yderligtgående unionistiske parti DUP er blevet pacificeret i en grad, så de nu vil samarbejde med det ligeså yderligtgående katolske parti Sinn Féin og dennes leder Gerry Adams. Og vice versa. Af de utallige og afgørende kompromisser i den sammenhæng bør det noteres, at Paisley får tjansen som førsteminister og Sinn Féins Martin McGuinness bliver viceførsteminister i den nye regering.

Situationen ser altså bedre og mere holdbar ud end nogensinde, men det er ikke Nordirland for ingen ting, så der kan stadig nå at komme grus i maskineriet. Kyndige iagttagere mener dog, at chancen for dette er uhyre lille. Hvis en nordirsk lokalregering bliver et faktum er der ingen tvivl om, at det også vil være en tiltrængt opmuntring i forhold til Blairs eftermæle. Han vil dermed slippe for at blive en af de politikere, hvis karriere endte i tragedie og nederlag.

Peter Kyhl Olesen er folkeskolelærer og freelanceskribent